

Fénykép - az ún. Bigot-pavilon az 1900-as párizsi világkiállításon

Adattár - Fényképgyűjtemény

Leltári szám:	FLT 26367
Készítés ideje:	1900
Készítés helye:	Párizs
Anyag:	fotópapír
Technika:	fekete-fehér fotó; kartonra kasírozott
Méret:	magasság: 22,2 cm szélesség: 15,6 cm teljes méret: 32x23 cm

Alexandre Bigot (Mer, 1862 – Párizs, 1927) elmélyült természettudományi, kémiai és fizikai tanulmányait követően, a távol-keleti, valamint a kortárs európai kerámiaművészet által inspirálva 1889-ben alapította meg kerámiagyárát az Orléans közelében fekvő Mer (Loir-et-Cher) városában. Az üzem magas hőfokon tömörre égetett kőcserép árut, ún. *gres flammé*-t állított elő, melyek felületét különleges mázakkal, gyakran kristálmázakkal borították, s a mázfelületet savval maratva különleges hatású, matt felületet értek el. Ez a kerámia a modern, vasbeton szerkezetű épületek homlokzatának burkolására, épületplasztikai díszítésre volt a legalkalmasabb, de edények is voltak a gyár termékei között.

A Bigot kerámiagyár az 1900. évi párizsi világkiállításon egy Jules Lavirotte tervei szerint felállított "pavilon" formájában mutatta építészeti mintakollekcióját, amely elnyerte a kiállítás nagydíját. Az itt bemutatott fotón, valamint a korabeli francia iparművészeti folyóiratokban – például az *Art et décoration*-ban (ld. [itt](#)) és a *Revue des arts décoratifs*-ban (ld. [itt](#)) – közölt fényképfelvételeken látható nyitott csarnok, a lépcsősor, a frízekkel, panelekkel díszített falak, a kirakott edények az épületek külsejére, belsejére és kiegészítésére szánt építészeti elemek, burkolatok, kandallók, domborművek és szobrok, dísz- és használati tárgyak alkalmazási módját példázták.

Az Iparművészeti Múzeum akkori igazgatója, Radisics Jenő a Bigot-mintakollekció teljes egészét megvásárolta, amint arról a vallás és közoktatási miniszternek 1900. október 25-én írt levelében (IM Adattár) is beszámolt: "A rendelkezésemre bocsátott hitelből... összesen 109 db-ot vettem a múzeum számára. Különös súlyt tulajdonítok a Bigot-féle monumentális installációnak, a párizsi kiállítás világszerte ismeretes, és a kerámia terén határozottan legművészebb alkotásnak, melyért mestere a Grand Prix-vel és a becsületrenddel lett kitüntetve. E kivételes szerzemény körül egyébiránt a múzeum hivatalos párizsi képviselője, M. L. Delamarre-Didot szerzett magának kiváló érdemeket, mert ő vezette az alkudozásokat..."

Az 1900. évi világkiállításon vásárolt műtárgyak II. kézirásos jegyzéke (IM Adattár) 107. tétele ily módon jelöli meg a szerzeményt: "különféle színű, nagy tűzben égetett mázakkal díszített fal, oszlopos kapuzattal és... (olvashatatlan szó) és lépcsővel és padlóval".

Miután a világkiállítás november 12-én bezárt, a közel tizenhárom tonnás szállítmány 1900 decemberében útnak indult Párizsból Budapestre. Radisics Jenő 1901. január 25-én kelt levelében (IM Adattár) értesítette a Bigot céget, hogy küldeményük "tökéletes állapotban megérkezett a francia kerámia nagy dicsőségére, mint a Múzeum nagy értéke".

A Bigot-mintakollekció a múzeum pincéjébe került, s hosszú időre feledésbe merült. Az együttes egy része 1996-ban, majd 2013-ban került kiállításra.

Irodalom

- Szerk.: Prékopa Ágnes: Le pavillon Bigot-Lavirotte. L'histoire de l'acquisition d'un objet d'art. *Ars Decorativa* 29, 2013. Iparművészeti Múzeum, Budapest, 2013. - 71-84. (dr. Horváth Hilda)
- Szerk.: Szilágyi András, Horányi Éva: *Szecesszió. A 20. század hajnala. (Az európai iparművészet korszakai.)* Iparművészeti Múzeum, Budapest, 1996. - Nr. 2.36. (Csenkey Éva)

